

3) po § 3 dodaje się § 3a w brzmieniu:

„§ 3a. 1. W jednostkach gospodarczych, na których w 1986 r. ciążył obowiązek zapłaty podatku, z zastrzeżeniem ust. 2, kwota wynagrodzeń wolna od podatku w 1987 r. może być ustalana:

1) w jednostkach, w których wskaźnik faktycznej relacji płac w 1985 r. był niższy od wskaźnika normatywnej relacji płac, jako:

a) suma kwoty wynagrodzeń w 1986 r. oraz iloczynu tej kwoty i procentowego przyrostu wynagrodzeń nie powodującego powstania obowiązku podatkowego, ustalonego w centralnym planie rocznym, lub

b) iloczyn wartości produkcji sprzedanej netto i normatywnego wskaźnika udziału wynagrodzeń w produkcji sprzedanej netto, ustalonego jako iloraz kwoty wynagrodzeń i produkcji sprzedanej netto w 1986 r., skorygowany współczynnikiem 0,97, lub

c) suma kwoty wynagrodzeń w 1986 r. oraz iloczynu tej kwoty i procentowego przyrostu lub spadku zweryfikowanego zysku w roku podatkowym i współczynnika 0,4, lub

d) suma kwoty wynagrodzeń w 1986 r. oraz iloczynu tej kwoty i procentowego wzrostu lub spadku produkcji sprzedanej netto, skorygowanego współczynnikiem korygującym;

2) w pozostałych jednostkach gospodarczych jako:

a) suma kwoty wynagrodzeń wolnej od podatku w 1986 r. powiększonej o 1/2 podstawy opodatkowania w tym roku oraz iloczynu tej kwoty i procentowego przyrostu wynagro-

dzeń nie powodującego powstania obowiązku podatkowego, ustalonego w centralnym planie rocznym, lub

b) iloczyn wartości produkcji sprzedanej netto i normatywnego wskaźnika udziału wynagrodzeń w produkcji sprzedanej netto, ustalonego jako iloraz kwoty wynagrodzeń wolnej od podatku w 1986 r. powiększonej o 1/2 podstawy opodatkowania i produkcji sprzedanej netto w tym roku, skorygowany współczynnikiem 0,97, lub

c) suma kwoty wynagrodzeń wolnej od podatku w 1986 r. powiększonej o 1/2 podstawy opodatkowania w tym roku oraz iloczynu tej kwoty i procentowego przyrostu lub spadku zweryfikowanego zysku w roku podatkowym i współczynnika 0,4, lub

d) suma kwoty wynagrodzeń wolnej od podatku w 1986 r. powiększonej o 1/2 podstawy opodatkowania w tym roku oraz iloczynu tej kwoty i procentowego wzrostu lub spadku produkcji sprzedanej netto, skorygowanego współczynnikiem korygującym.

2. Zasady określone w ust. 1 mogą być stosowane przez jednostki gospodarcze, w których wzrost wynagrodzeń w 1987 r. nie spowodował obowiązku zapłaty podatku od podstawy opodatkowania określonej w art. 30 ust. 2 pkt 2 ustawy.”;

4) w § 8 ust. 1 wyrazy: „w art. 29a ust. 2 pkt 2 ustawy” zastępuje się wyrazami: „w art. 30 ust. 2 pkt 3 ustawy”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do ustalania podatku od ponadnormatywnych wypłat wynagrodzeń poczynając od dnia 1 stycznia 1987 r.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 15 maja 1987 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zasiłków rodzinnych na dzieci rolników indywidualnych.

Na podstawie art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 268 z 1984 r. Nr 52, poz. 269 i z 1986 r. Nr 42, poz. 202) oraz art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o funduszu gminnym i funduszu miejskim (Dz. U. Nr 52, poz. 269) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 maja 1986 r. w sprawie zasiłków rodzinnych na dzieci

rolników indywidualnych (Dz. U. Nr 21, poz. 109) w § 6 wprowadza się następujące zmiany:

1) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,

2) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Jeżeli kwota wydatków na zasiłki rodzinne przekracza 50% dochodów funduszu gminnego lub funduszu miejskiego pomniejszonego o dotacje budżetowe przeznaczone na pomoc społeczną

i dofinansowanie czynów społecznych, a także o środki przekazane samorządom mieszkańców wsi i miast, fundusze te mogą być uzupełnione na ten cel dotacją budżetową."

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1987 r.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

99

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 14 maja 1987 r.

w sprawie opłat za używanie radiowych urządzeń nadawczych, nadawczo-odbiorczych i odbiorczych oraz wysokości kar za zwłokę w uiszczaniu opłat.

Na podstawie art. 19 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o łączności (Dz. U. Nr 54, poz. 275) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za używanie radiowych urządzeń nadawczych, nadawczo-odbiorczych i odbiorczych, zwanych dalej „urządzeniami radiowymi”, ustala się opłaty roczne w wysokości określonej w załączniku do rozporządzenia.

2. Wysokość opłat za używanie urządzeń radiowych przez abonentów publicznych sieci radiotelefonicznych resortu łączności określa taryfa telekomunikacyjna.

§ 2. 1. Jednostki budżetowe i zakłady budżetowe oraz organizacje polityczne lub społeczne uiszczają opłaty w wysokości 30% opłat określonych w rozporządzeniu.

2. Jednostki organizacyjne, które zgodnie z zezwoleniem wykorzystują urządzenia radiowe bezpośrednio na potrzeby:

- 1) przeciwdziałania klęskom żywiołowym i usuwania ich skutków,
- 2) ratowania życia ludzkiego i mienia,
- 3) przeciwdziałania zagrożeniom powodziowym, pożarowym i środowiska naturalnego oraz usuwania ich skutków,
- 4) obrony cywilnej,
- 5) zapewnienia bezpieczeństwa komunikacji,
- 6) radiokomunikacji użytku publicznego,

uiszczają za używanie tych urządzeń opłaty w wysokości 10% opłat określonych w rozporządzeniu.

3. Użytkownicy urządzeń radiowych obowiązani są na żądanie Państwowej Inspekcji Radiowej udokumentować okoliczności uzasadniające uiszczanie opłat w wysokości określonej w ust. 1 i 2.

§ 3. 1. Pierwszą opłatę należy uiścić niezwłocznie po otrzymaniu zezwolenia na używanie urządzeń radio-

wych, zwanego dalej „zezwoleniem”, a następne opłaty — w terminie do końca lutego każdego roku.

2. Jeżeli okres używania urządzeń ustalony w zezwoleniu rozpoczyna się w pierwszym kwartale, należy uiścić całą opłatę za dany rok, a jeżeli w drugim, trzecim lub czwartym kwartale — odpowiednio trzy czwarte, jedną drugą lub jedną czwartą opłaty rocznej.

3. Użytkownicy urządzeń radiowych, którzy otrzymali zezwolenie na używanie tych urządzeń na okres nie przekraczający 5 miesięcy, uiszczają opłatę odpowiednio za okres ustalony w zezwoleniu, nie mniej jednak niż za dwa miesiące.

4. W razie zrezygnowania z używania urządzeń radiowych, udokumentowanego zwrotem posiadanego zezwolenia, uiszczonych opłat nie zwraca się.

§ 4. Za zwłokę w uiszczaniu opłat za używanie urządzeń radiowych, trwającą dłużej niż 14 dni, pobiera się karę pieniężną w wysokości 20% należnej opłaty rocznej.

§ 5. 1. Opłaty i kary za zwłokę pobiera, z zastrzeżeniem ust. 2, Państwowa Inspekcja Radiowa.

2. Opłaty i kary za zwłokę z tytułu używania urządzeń radiokomunikacji amatorskiej i urządzeń radiowych małej mocy, wymienionych w części VI lp. 28, 29 i 32 załącznika do rozporządzenia, pobierają placówki pocztowo-telekomunikacyjne.

§ 6. Traci moc rozporządzenie Ministra Łączności z dnia 27 czerwca 1986 r. w sprawie opłat za używanie radiowych urządzeń nadawczych, nadawczo-odbiorczych i odbiorczych oraz wysokości kar za zwłokę w uiszczaniu opłat (Dz. U. Nr 28, poz. 137).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że przepisy dotyczące wysokości opłat za używanie urządzeń radiowych wchodzi w życie z mocą od dnia 1 stycznia 1987 r.

Minister Łączności. W. Majewski